

26. ledna 2003

Zadek jsem sice měla zaparkovaný na Jasonově elegantní kožené pohovce, ale moje myšlenky se nalézaly v prázdném bytě naproti přes parkoviště. V tom, který jsem kdysi nazývala domovem. V tom, kde jsem bydlela se svým přítelem, rockovou hvězdou Hansem, dokud jsem ho nenašla v posteli s jednou ze svých nejlepších kamarádek. V tom, který jsem na odchodu roztrískala a vzala s sebou všechno, co nebylo přibité.

No jo, možná jsem vzala i něco z toho, co přibité bylo.

Od toho pekelného rozchodu uplynulo šest týdnů, a i když jsem nebyla docela připravená znovu navštívit dějiště jednoho z nejhorších dnů mého života, můj přítel a bývalý soused pořádal večírek u příležitosti Super Bowlu a já se kurva potřebovala napít.

Jason bydlel v nejnovější, nejvyšší, nejnóblovější budově bytového komplexu Midtown Village. Jeho byt se honosil elektrospotřebiči z nerez oceli. V mém byly umakartové pracovní desky a apokalyptické množství mravenců. Během měsíců, které jsem strávila přechá-

zením po vinylové podlaze a úvahami, kde je kurva zrovna teď můj přítel a spolubydlící, se stal Jasonův byt mým druhým domovem. Jeho přátelé se stali mými přáteli. A jeho měkká pohovka z italské kůže – útočiště kluků popíjejících pivo, mužů popíjejících double-malt skotskou whisky a jistého chlápka popíjejícího gatorade – byla daleko pohodlnější místo k trucování než prázdný byt.

Jason žuchl vedle mě na pohovku a objal mě kolem ramen. Voněl značkovou vodou po holení a nažehlené plátěné kalhoty se mu skoro nezvrásnily, když si položil levý kotník na pravé koleno.

„Chybělas mi, holka.“

Jason byl jen o tři roky starší než já, ale už vydělával šestimístné částky ročně v jedné IT firmě a o víkendech dealoval rekreační drogy, „aby nashromáždil kapitál na svůj start-up“. Já na druhé straně byla zchudlá vysokoškolačka, co pořád nosila tílka a vojenská bagančata, jako by devadesátky neskončily už před třemi roky, pracovala na částečný úvazek v Macy's a nebyla schopná udržet si všech pět pohromadě ani natolik, abych se věnovala svému účesu. Zatímco jsem se těch posledních pár týdnů pilně věnovala tomu, abych se nervově nezhroutila, můj kdysi divoce platinový rozčuch přerostl v cosi, co se podobalo chundelatému dvoubarevnému žampionu.

„Já vím, chlape. Taky jsi mi chyběl. Díky, žes mě pozval.“

„Díky, žes přišla. Myslel jsem, že se bude muset stát sakra zázrak, abych tě sem zase dostal.“

Zahihňala jsem se. „Nemůžeš říkat *sakra* a *zázrak* v jedné větě. To kurva nedává smysl.“

„Ty kurva nedáváš smysl,“ odsekl Jason a zavrtěl hlavou.